ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ θιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΛΘ'.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλός, συγκέντρωσε τὶς σκέψεις του καὶ τέλος εἶπε:

—Κύριε πρόεδρε, μιὰ σκέψις μ' ἀνησυχεῖ τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Ἂν πεθάνω—καὶ θὰ πεθάνω, αὐτὸ τὸ ξέρω καλὰ πλέον—τί θ' ἀπογίνουν τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγαπῶ καὶ τὰ ὁποῖα ἐθυσιάστηκαν πρὸς χάριν μου;

—Γιὰ ποιὰ πρόσωπα μιλᾶτε, Μεγαλειότατε;

—Γιὰ τὴν σύζυγό μου πρωτίστως, κ. Πρόεδρε.

—Τὴ σύζυγό σας;

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Θέλω νὰ τὴν ἐξασφαλίσω καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, πρὶν φύγω ἀπ' τὸ κόσμο αὐτό. Πρέπει νὰ κάμω ὅ,τι κάνει στὶς περιστάσεις αὐτὲς καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων. Μ' ἐννοεῖτε;

—Ἀπολύτως, Μεγαλειότατε. Ἐξακολουθῆστε.

—Ὁ μόνος ἄνθρωπος συνεπῶς ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ κατησυχάση σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, εἶσθε σεῖς κ. Πρόεδρε. Θ' ἀρνηθῆτε νὰ ἐκπληρώσετε τίμιο πόθο ἑνὸς ἑτοιμοθανάτου;

—Θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, Μεγαλειότατε. Περὶ αὐτοῦ δὲν ἔπρεπε νάχετε τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

—Εὐχαριστῶ!... Εὐχαριστῶ!... Ἤμουν βέβαιος γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν προθυμία σας.

—Μόνον ποὺ δὲν βλέπω τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀνησυχεῖτε, ἐτόνισε ὁ κ. Βενιζέλος.

Ὁ Ἀλέξανδρος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἔτσι εἶνε, Μεγαλειότατε, συνέχισε ὁ κ. Πρωθυπουργός, θέλοντας νὰ δώση θάρρος στὸ Βασιλέα.

Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Εἶχε κατανοήσει, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸ δὲν θὰ ἔμενε πολὺν καιρὸ ἀκόμη καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐξασφαλίση στὴ λατρευτή του σύζυγο μιὰ ζωὴ ἄνετη καὶ ἀξιοπρεπῆ.

—Ἐμπιστεύομαι στὸ λόγο σας, κ. Πρόεδρε, εἶπε συγκινημένος στὸν κ. Βενιζέλο καὶ συγχρόνως τοῦ ἅπλωσε τὸ ἰσχνό του χέρι, τὸ φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ὁ κ. Βενιζέλος, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Βασιλέως μ' ἐξαιρετικὴ συγκίνηση.

—Θὰ γίνετε καλά, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νάχετε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ. Θὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ θὰ ἐπιδεθῆτε καὶ πάλιν στὰ τόσο εὐχάριστα γιὰ σᾶς σπόρ. Ὁ λαός σας σᾶς ἀγαπᾶ καὶ δὲν θέλει νὰ σᾶς χάση. Ἔχετε θάρρος κι' ἐλπίζετε.

Θάρρος!... Ἡ λέξις αὐτὴ δὲν εἶχε πλέον γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο καμμιὰ ἔννοια. Τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πλέον τὸ θάρρος του, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα. Πάντως, ἡ μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ συνομιλία του καὶ ἡ ὑπόσχεσις ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὁ κ. Βενιζέλος, τὸν ἀνακούφισαν ἀρκετά. Καὶ μόλις ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἔφυγε, ὁ Ἀλέξανδρος ἔσπευσε νὰ καλέση κοντά του τὴν σύζυγό του καὶ νὰ τῆς ἀνακοινώση πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη στὴ συνομιλία του μὲ τὸν Πρωθυπουργό. Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἡ Ἀσπασία ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Γιατὶ κλαῖς, ἀγαπημένη μου; τὴν ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν ἤθελες νὰ φροντίσω γιὰ σένα; Εἶμαι ἄρρωστος...τόσο ἄρρωστος. Δὲν εἶμαι ἀθάνατος, καλή μου Μπίκα. Ποιός ξέρει τὶς βουλὲς τοῦ Ὑψίστου; Ἦταν ἀνάγκη συνεπῶς νὰ μεριμνήσω γιὰ σένα, γιὰ τὸ παιδί μας...

—Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα!... ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία, κλαίγοντας πάντα. Τί μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὅταν μείνω μόνη στὸν κόσμο!.. Ὤ, Ἀλέξανδρε, δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ αὐτό!... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἄδικος ὁ Θεός, ὄχι, ὄχι...

—Θὰ ζήσης γιὰ τὸ παιδί μας, τῆς εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸ παιδί μας θὰ σοῦ θυμίζη τὴν ἀγάπη μας, τὶς ἡμέρες τῆς εὐτυχίας μου, ἂν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ φύγω μακρυὰ σας γιὰ πάντα.

—Ὄχι, Ἀλέξανδρε, θὰ ζήσης, ὁ Θεὸς εἶνε καλός, δὲν εἶνε σκληρός. Θὰ μᾶς λυπηθῆ στὸ τέλος, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό...

* * *

Ἀλλοίμονο!... Ὁ Θεὸς ἐφάνηκε ἀδυσώπητος στὴν περίστασι αὐτή. Ἡ ἀνεξιχνίαστες βουλές του ἦσαν ἀντίθετες πρὸς τοὺς πόθους τῶν δυο λατρευομένων συζύγων καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ποθοῦσε νὰ ἰδῆ τὸν Βασιλέα του ἀναρρωνύοντα καὶ ἐγειρόμενον τῆς κλίνης τοῦ δεινοῦ καὶ πολυημέρου μαρτυρίου του.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἀπέθανε!...

Ἔσβυσε σιγὰ-σιγά, ἤρεμα καὶ γαλήνια στὴν ἀγκάλη τῆς μόνης γυναικὸς ποὺ ἀγάπησε, ποὺ ἐλάτρεψε.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ποὺ παρακολουθοῦσε—ὅπως εἴπαμε—μὲ ἀγωνίαν τὸ μαρτύριό του, τὸν ἐθρήνησε πικρά, τὸν ἐθρήνησε εἰλικρινῶς. Γιατὶ ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἴσως ἐστεμμένους ποὺ ἐλατρεύθηκαν μέχρι παραφορᾶς ἀπὸ τοὺς λαούς των.

Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς, ἀνεξαρτήτως κομματικῶν ἰδεολογιῶν, ἐπόνεσε καὶ ἐπέιθησε βαρέως διὰ τὸν θάνατον, τὸν τόσον μοιραῖον καὶ τόσον πρόωρον, τοῦ νεαροῦ Ἄνακτος.

Περισσότερον ὅλων ὅμως ἐπόνεσε καὶ ἐσπαράχθη ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως, ἡ Ἀσπασία Μάνου, ἡ Μπίκα του. Ἀπελπισμένη, σπαραγμένη, ἐκτὸς ἑαυτῆς, εἶχε ριχτῆ πάνω στὸν νεκρὸν τοῦ λατρευτοῦ της καὶ ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε ἀπαρηγόρητα:

—Ἀλέξανδρε!... Ἀλέξανδρε!... Ἀγαπημένε μου!... Φῶς καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς μου!...

Ἀλλὰ τὸ φῶς ἐκεῖνο ποὺ τόσο τὴν κατηύγαζε, εἶχε σβύσει διὰ παντὸς καὶ εἶχε μετατραπῆ εἰς θρῆνον καὶ ὁλοφυρμὸν τῆς ζωῆς της καὶ τοῦ ἔρωτός της ἡ χαρά.

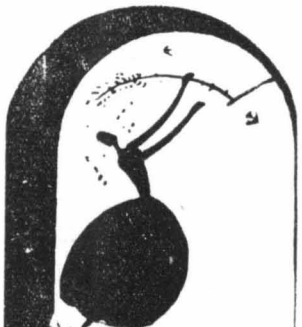

* * *

Φαντάζεται κανεὶς ἐπίσης πόσον ἐλύπησε καὶ εἰς ποῖον πένθος ἐβύθισε τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ των.

Ἡ ἰδία ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐτηλεγράφησε τὸ σπαρακτικὸν γεγονὸς στοὺς γονεῖς του. Καὶ ἡ ἐξόριστος βασίλισσα Σοφία ἔσπευσε νὰ τῆς ἀποστείλη ἐξ Ἐλβετίας τὸ κάτωθι συγκινητικὸν τηλεγράφημα:

«Αἱ ἀγαπηταί σου λέξεις ἔχυσαν τόσον βάλσαμον εἰς τὴν συντετριμμένην μου καρδίαν, ἡ ὁποία, καθὼς καὶ αἱ σκέψεις μου, εἶνε μὲ ἐσέ. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σε ἰδῶ, αἰσθανομένη βαθύτατα τὴν μεναξιά σου. Ὁ ἄγγελός μας, χαρά, λατρεία καὶ ὑπερηφάνεια τῆς ζωῆς μου, ἐχάθη. Παρακαλῶ γράψε. Πρόσεξε τὴν ὑγεία σου. Θερμὰ συλλυπητήρια.

ΣΟΦΙΑ»

Ἔτσι δραματικά, ἔτσι μοιραῖα, ἐτελείωσε τὸ εἰδύλλιον τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἀσπασίας Μάνου.

Ἡ σκληρὴ Μοῖρα ἔκοψε πρώρως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ νεαροῦ Βασιλέως, δὲν τὸν ἄφησε νὰ χαρῆ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ζωήν.

Μετὰ τὸ βάρος τοῦ Στέμματος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφόρεσαν, Στέμματος ἐπαχθοῦς καὶ ἀκανθίνου, τὸ βάρος τοῦ χώματος ποὺ τὸν ἐκάλυψε.

Μετὰ τὸ μαρτύριον τῆς Βασιλείας, τὸ μαρτύριον καὶ ἡ ὀδύνη τῶν τελευταίων τῆς ζωῆς του ἡμερῶν.

Σήμερα ἡ σύζυγος τοῦ πολυκλαύστου Βασιλέως ζῆ στὴ Βενετία, ἐπιχορηγουμένη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος. Ἡ μικρά της κόρη Ἀλεξάνδρα, τὸ τρυφερὸν καὶ ἄβρὸν ἄνθος αὐτὸ τοῦ ἔρωτός της, τῆς ἐνθυμίζει τὴν παρελθοῦσαν εὐτυχίαν, τὸν πολυαγαπημένον καὶ ἀλησμόνητον νεκρὸν σύζυγόν της.

ΤΕΛΟΣ